

Κάνω νὰ δῶ τὸν Μῆτρο,
τὸν τόσον ζωηρόν,
μήτε κι' αὐτοῦ τὸ σκίτσο
δὲν φαίνεται παρόν.

Ῥωτῶ καὶ γὰρ τὸν Κόντε, Ῥωτῶ καὶ γὰρ τὸν Ράλλη
πῶς εἰς τὰς ἐδράς τούτων τόρα στρωθῆκαν ἄλλοι,
γιατ' εἶχα λησμονήσει κι' οἱ πρῶτοι τῆς Ἀρχῆς
πῶς ἔχουν υπογράψει πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Πὸς τὰ μεγάλα φάρια τάφαξαν τὰ μικρά;
πὸς σάλος τόσους ἄνδρας ἐσάρωσε δεινός;
κι' ἐβγήκα μόνος ἐξω κι' ἐβρήθησα πικρά,
καὶ τρίς τοῦ Τσιτσιπούλου φωνάζει πετεινός.

Πᾶλιν περὶ κοκῶρων λόγος τῶν λιμαδῶρων.

II. — Ἀλ' ἤθελα, Φασουλῆ,
πὸς τοῦτο τὸ πουλὶ
τὸν κύριό του τόρα τὸν ἔκανε τρανός;
Φ. — Δοξάζεσαι ὅτιν κόσμῳ καὶ μ' ἔβαν πετεινός.

Τὴν δόξα κυνηγῆς,
βρέ Περικλῆ ψωρίτη,
γι' αὐτὴν παρασφριγῆς
σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη.

Γι' αὐτὴν παραϊδρύνεις,
σ' αὐτὴν ἀφιερώνεις
σῶμα, ψυχὴ καὶ νοῦ.

Πονεῖς, κακοκαρδίξεις,
κι' ἐν τούτοις τὴν κερδίξεις
ἐλέφ' πετεινοῦ.

Κι' ἡ δόξ' ἀπὸ τὸ τίποτα καμμά φορὰ, καμπούρη,
σοῦρχεται κλεποπούρι.

Κι' ἡ δόξ' ἀπὸ τὸ τίποτα καμμά φορὰ φυτρώνει
καὶ δίχως μακροχρόνιοι νὰ τὴν γενήσουν πόνοι.

Κι' ἐκεὶ ποῦ δὲν σημαίνει,
χωρὶς νὰ τὸ προμηνῆς,
μπορεῖ μασκαρατζῆκο,
μεγάλος νὰ γενῆς
καὶ μ' ἔβαν κοκορῆκο,
ποῦ τὸν περιφρονεῖς.

* Ἄν τὴν δόξαν, καθὼς ξέρεις, βράσανα τὴν κάνουν τόσα,
ὅμως εἶναι πιθανόν,
Περικλέτο, καὶ μὴ κλῶσσα
πέραν τῶν Ὀικεανῶν,
σ' ἀγνωστα καὶ ξένα μέρη
τόνομά σου νὰ τὸ φέρῃ.

ἴσως καὶ μὲ μίαν κότα
γίνης θέμα τῆς ἡμέρας
στῶν διπλωματῶν τὰς σφαίρας
καὶ στοὺς φερόντας τὰ πρῶτα,
κι' ἄρθρα νὰ γραφοῦν γὰρ σένα πὸτ' ἔδω καὶ πὸτ' ἔκει,
στὴν Εὐρώπῃ, στὴν Ἀσία, μὰ καὶ στὴν Ἀμερική.

Πῶς καλά, βρέ Περικλέτο, σὰν σὲ πιάνουν δόξας οἰστροί,
νάχης τοῦτον τὸν καιρὸ
κοκορῆκο λιγερῶ,

ποῦ μετὸ κακάρισμά του ξένοι νὰ ἔμπνοιν Μινίστροι,
πῶς καλά μαζὶ μ' ἐκείνον νὰ μιλοῦν καὶ περὶ σοῦ,
παρὰ νὰ γενῆς ἰππότης σὰν κι' ἐμένα τοῦ χρυσοῦ.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα, βρέ Περικλέτο γάχα,
τὸν φημισμένο πετεινὸ τοῦ Τσιτσιπούλου νάχα,
καλλίτερα νὰ γίνωμαι πετεινομῆδλον ἤσως
παρὰ νὰ λέγωμαι χρυσοῦς ἰππότης τοῦ Σωτήρος.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα, βρέ Περικλῆ μουλοῦζῆ,
νάχα βαρβάτο πετεινὸ νυχθημερόν νὰ σκούζῃ,
κι' αὐτὰς μεγάλας νὰ χαλῆ μετὸ κακάρισμά του
καὶ καθενὸς ἀλλοδαποῦ καὶ ντόπιου διπλωμάτου.

Καλλίτερα μὲς στοὺς τρανοὺς
αὐτῆς τῆς πολιτείας
νὰ γίνω με τοὺς πετεινοὺς
πετεινοκτηματίας.

Κάλλια, πομπὴ τῶν Ἀθηνῶν,
γι' ἀφέντη λάλων πετεινῶν
νὰ λογαριάζουνε κι' ἐμεὶ
στὸν κόσμῳ τὸν ἰνράμε,
παρὰ στοῦ Καραμάν Σιμαὶ
τὴν ἐσπερίδα νάμαϊ.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα
νάχης κοκόρους λιγερούς,
καὶ νὰ μακάρῃς πίτερα,
παρὰ νὰ γίνῃς ἀγρυψός.

Μὴ θελήσῃς στὴ ζωὴ σου, Περικλέτο προσφιλῆ,
νὰ γυρέψῃς μ' ἄλλα μέσα δόξας μάταιαις καὶ φρούδαις...
ἐγὼ πάντοτε καὶ τόρα δικαίω πρὸ πολὺ
τοὺς μικροὺς κλεφτοκοτάδες καὶ τῆς κλεφτοκοκορούδαις
παρ' ἐκείνους, ποῦ δι' ἄλλων μέσων, τρώπων καὶ κλοπῶν
ἀποδέλπουσι εἰς τῆς δόξης τὸν ὑπέρτατον σκοπὸν.

Μὲ μίαν κότα ποῦ θὰ κλεψῇ, μ' ἓναν κόκορα κλεμμένο,
ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ τόνομά σου ἔακουσμένο.

Κι' ἂν καὶ σὺ, βρέ Περικλέτο, γὰρ τὴν δόξα τὴν σαχλὴν
ἀγωνίζεσαι καὶ πάσχη, πάψε πρὸ καὶ ἔκουράσου...
τὸ κακάρισμα κοκόρου, ποῦ Μινίστρος ἐνοχλεῖ,
εἶναι φήμη, ποῦ σαλπίζει μέσα κι' ἐξω τόνομά σου.

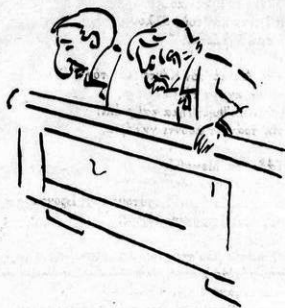
Μὲς στοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
τὸν μεγάλο, τὸν δεινὸ,
μὴν ἀφίνης πετεινὸ
σὲ γειτόνων ὀνιθῶνα.

Γὰρ τὴν δύσκολη τὴν δόξα
νὰ μὴ ἔχῃς καμμά λόξα.
Μὴ χαλῆς τὴν ἀρεσίῃ σου
καὶ μὴ βασανίσει ἔτσι,
καὶ τὴν διαφίμισίῃ σου
γυρεύει τὴν στοῦ κοτέτσι.

II. — Τὶ τσαμπούνης γὰρ πετεινοῦς, θρέμμα πετεινομῆδλων,
καὶ τὴν διπλῆ ἡσημόνησες καὶ ψάλλεις ἄλλ' ἂντ' ἄλλων;
Φ. — Ἀλ' θηλιά ποῦ μέναιμα;

II. — Ἐστὸν Κόντε καὶ στὸν Ράλλη.
Φ. — Λοιπὸν γι' αὐτοὺς ἐβρήθησα καὶ μέσα μ' ἔπηκα πάλι.
Μὲς στὴ διπλῆ φτερογίγχε φιλόδοξος νεότης
καὶ μετὴν ἀγκαστοῦρα τοῦ τῆν ἀγκασε Δεσπότης.

Κι' ἴδου κατάνυξις πολλῆ
καὶ φαμφοδίας μέλος.

κι' έμπηκε μέσα στη Βουλή
κι' ό Κρής ό Βενιζέλος.

Κι' όι Σύμβουλοι παρόντες, Περικλέτο σαχλομούζη,
κι' ήτανε παραμονή τής Κυριακής άργίας,
πλήν παρέστη κι' ό Μπενάκης έν μεγάλη κατανύζει,
πού θαρώ πώς Υπουργός έγινε τής Γεωργίας.

Ψάλλομεν έν κλαπαδόρα νέον Υπουργέον τώρα.

Και' στό μέλλον γεωργούντες
κι' έν σπουδή καλλιεργούντες,
θ' ανάδειξωμεν τήν γην
τών παγκάλων Παρθενώνων
πλούτου περισσού πηγών
εις αιώνας τών αίωνων.

Μί τόν χρόνο τόν καινούριο πρώτης βιομηχανία
κι' άληθής γεωπονία,
και θά στείλουν ένα κι' άλλον στην Εύρώπη να σπουδάση
για τά δένδρα, για τά δάση.

Μί τόν χρόνο τόν καινούριο πανταχού παραγωγή,
θ' άναμνης τους γεωπόνους,
κι' άγαπούς καρπούς κι' άφθόνας
θά γεννήσ' ή στείρα γη.

Τότε χέρια δέν θ' άργούν
άργόσχολων περισσοί,
τότε Νύμφας τών δασών
Σάτυροι θά κυνηγούν.

Έπε πιά κι' Αμαδρυάδες, τότε πιά κι' Αμαρυλλίδες,
τους Ρωμικούς δέν θά τους βλέπουν σάν και πρώτα κουρελιζδες.
Μί τόν χρόνο τόν καινούριο πιθανόν, βρέ μασκαρά,
νάθουν και τής Στρυμόλιας και' του Μέλαινος νερά.

Παπαρούνακι, μενεξέδες,
άνθησις, Ντολμα μπασέδες,
μεταξοσκωλήμων πλούτος...
μά τί χρόνος είναι τούτος!

Μί τόν νέον Υπουργέον τήν κακή ψυχρή σου φλάσκα
θά σου πώ, συμφορκαμένε...
Μί τόν νέον Υπουργέον θά μες φέρη τήν Άλάσκα
κι' ό Μπενάκης νότα μπένε.

Και' τόν νέον Υπουργέον υπεράζιον στεφάνου...
έξω φτώχιας κι' άπορίας άθεράπευτε καμεί...
τότε και' στην συνοικία τής Σχολής του Καραμάνου
θά σκαρώνουν έσπερίδες σάν του Καραμάν Σμαί.

Θά καλλιεργή ραπάνια κάθε Κόντε-Ρεπανάκης,
μά κι' ό μόρτης θά δουλεύη και' τόν γεωργό θά κάρη,
τότε πιά κι' έγώ' στό σπήτι θά σέ προσκαλώ συχνάκις,
και θά σουχ, Περικλέτο, σαί, μπρίτε, και μαξ λεκάνη.

Κάθε καλό θά πέση σάν υετός ραχάτος,
και τους χασισοπάτας θά τους έδης έμπορους,
μά κι' ή πτηνοτροφία θ' άναπτυχθή σπουδαίως,
και σάν του Τσιτσιποπούλου θά βγάλωμε κοκόρους.

Π. — Και πάλι, θρέ σαλιάρη, για πετεινούς' μιλιεζε.
Φ. — Λοιπόν από τους πρώτους πατέρας τής Βουλής
είδα τόν' Αλεξάκη, τόν άνδρα τής Κορδόνιας,
πού τόσους ήγωνίσθη στό παρελθόν άγώνιας.

Π. — Άλλους παληούς δέν είδες;
Φ. — Είδα και τόν Φωκίωνα,
πούναι παληός και νέος, άκίνητος ως κίονα.

Π. — Άλλον;
Τόν Καραπάνο βλέπω με χάσκον στόμα...
δέν' κόντηνε καθόλου, μένει ψηλός άκόμα.

Π. — Άλλον παληό δέν είδες;
Φ. — Ρίγωνα Ψηλά τόν μάτι,
και σ' ένα θεωρητο κυτάζω τόν Κορφατή
και τόν ρεπουμπλικάνο...

Π. — Τί λές; δέν σέ πιστεύω.
Φ. — Πίστεψε, Περικλή μου, πώς δέν σου χωρατεύω.

Π. — Άφισε κατά μέρος τά χωρατά τά κρούα.
Φ. — Ήσαν κι' όι δύο φίλοι Ψηλά' στό θεωρητα.
Γι' αυτό σέ ββαίονο,
πίστεψε τόν ιππότη,
κι' έκούτταζον με πόνο
τήν έδρα τους τήν πρώτη.

Π. — Τανάλατα τάστειτα παρατίησε, μαγκούφη,
και' μίλια σοβαρά,
πριν πάθης συμφορά
και σύρριζα σου βγάλω τόν κάθε σου τσουλοφί.